

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב סמל מתקדם ירון (יורי) אمتי ז"ל

בן שרה ומאיר

נולד בירושלים

בתאריך י"א בתשרי תשכ"ב, 21/9/1961

התגורר בירושלים

התגייס בינואר 1980

שרת בחיל רגלים

נפל במלחמת לבנון השנייה

בתאריך י"ט באב תשס"ו, 13/8/2006

נקבר בבית העלמין בזכרון יעקב

חלקה צבאית: 2 שורה: 3 קבר: 4

הותיר אחריו אישה, בת ושני בנים,

הורים אח ואחות

בן 45 בנפלו

קורות חיים

בן בכור לשרה ומאיר. נולד ביום י"א בתשרי תשכ"ב (21.9.1961) בירושלים. יום לידתו העברי, י"א בחודש, מציין גם את ראשי התיבות של שמו: ירון אمتי.

ירון למד והתחנך בירושלים. הוא החל את מסלול לימודיו בגן החובה הסמוך לביתו, המשיך בבית הספר היסודי השכונתי "אגרון" שבשכונת קריית היובל, וסיים את חוק לימודיו בבית הספר התיכון "בית חינוך תיכון" ("עירוני ג").

ירון היה פעיל מאוד בתנועת "הצופים", שימש כרשג"ד (ראש גדוד) בשבט "היובל", והיה ממקימי גרעין הנח"ל "אור-עד".

בינואר 1980 גויס ירון לצה"ל ושירת בנח"ל מוצנח. הוא עבר צניחות, קורס מ"כים בגיוערה והכשרה בת חצי שנה בקיבוץ חניתה, לקראת הקמת הגרעין בקיבוץ קדרים. בגיל עשרים ושתיים כבר היה למזכיר הקיבוץ וממובילי הגרעין.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

במלחמת לבנון הראשונה, בשנת 1982, שימש ירון כרס"פ (רב-סמל פלוגתי).

בשנים 1984-1988 למד חינוך באוניברסיטה העברית בירושלים והשתתף ב"תכנית שוורץ" למתנ"סים, אך לא הספיק להשלים את התואר.

בשנת 1989 נשא לאישה את חברתו מירב, אף היא חברת גרעין. "הייתה לנו אהבה ללא תנאי, אהבה נצחית," אומרת מירב. לאחר החתונה נסעו לשנה לארצות-הברית, עבדו וטיילו. בתום השנה שבו השניים ארצה לקראת חתונת האח דרור.

ירון החל לעבוד בחינוך נוער בקיבוץ משגב עם שבגליל, ולאחר שנה עברו בני הזוג להתגורר בנצרת עילית, קרוב לבית הוריה של מירב. בשנת 1992 נולדה בתם הבכורה יובל, לאחר שלוש שנים נולד גל, ובשנת 1999 נולד אסף. כשמלאו לאסף ארבע שנים עברה המשפחה להתגורר בזכרון יעקב.

הילדים והמשפחה היו מרכז חייו של ירון. כל שיחה עם אחד מהילדים, יהיה אורכה או תוכנה אשר יהיה, נפתחה במילים "כן חמוד חביב יקר מאוד אוהב אני אותך."

בשנת 1992 עבר ירון השתלמות בבית הספר לביטוח ומאז עבד בתחום הביטוח בחברות שונות. בעשר השנים האחרונות לחייו עבד בסוכנות ביטוח כאחראי על ביטוחים פנסיוניים בחברות גדולות. מעסיקו סיפר כי הוא היה בעל חוש הומור מפותח ונהג להפוך כל דיווח שגרתי לסיפור מצחיק: "הוא היה איש ללא רבב, צנוע ועם מוסר עבודה גבוה."

במשך כל השנים הקפיד ירון לשרת במילואים, ובמסגרת זו אף עבר קורס חובשים קרביים והוצב לשרת בגדוד צנחנים בתאג"ד (תחנת איסוף נפגעים גדודית). הוא המשיך לשרת במילואים למרות גילו המתקדם והתנדב עד יומו האחרון. כמו כן, התנדב גם ליחידת הגייפים של משטרת היישוב. חבריו ליחידה מספרים על בחור עקבי בפעולותיו, יסודי, שרצה לעזור כמה שיותר. הממונה עליו ביחידת הגייפים יודע לספר על אדם אחראי, שתמיד הגיע בזמן ונשאר לעזור כמה שיותר. "הוא עבד אצלנו בהתנדבות, היה חייכן מאוד ואיש שיחה מעמיק שיכול היה לדבר על הכול," אמר.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ב-7.8.2006 גויס ירון ב"צו 8" למלחמת לבנון השנייה. הייתה זו הפעם השנייה שגויס למלחמה זו. ביום י"ט באב תשס"ו (13.8.2006), ערב הפסקת האש, נפל בקרב מאש כוחותינו בכפר קנטרה שבדרום לבנון.

ירון היה בן ארבעים וחמש בנופלו, הלוחם המבוגר ביותר שנהרג במלחמת לבנון השנייה. הוא הובא למנוחות בחלקה הצבאית בבית העלמין בזכרון יעקב. הותיר אחריו אישה, בת ושני בנים, הורים, אח - דרור ואחות - מיכל. לאחר נפילתו הועלה לדרגת רב-סמל מתקדם.

על קברו הספידה אותו בתו יובל: "אבא, זו הרגשה שאי אפשר לתאר איך מרגישים שמישהו כל כך חסר. אתה בחרת. בחרת להיות שם. כי אתה פשוט אזרח למופת. שום דבר לא יתנהל אותו דבר בלעדך. אתה לא כאן ואני עדיין לא קולטת איך. אתה תמיד תהיה אתנו בלב. אבל לא נוכל לחבק. עלינו תשמור רק משם ואת פניך לא נראה עוד. אל תדאג אבא. הפולקה תמיד ישאר "לופקה" והדן תמיד יהיה דנק. התקשורת גוביינה תמיד גובנייה. יוסי תמיד יישאר הבן של יעקב שהיה הדוד של יצחק שהיה הנכד של אברם. וסוף סוף נלמד להגיד את המילה סקשפיצקי.

"אני לא מבינה. למה? למה דווקא אתה? שהיית כזה גיבור, איש אהוב כל כך. מי ישב אתי שעות על גבי שעות עד שאני אפתור ואבין נכון תרגיל במתמטיקה יותר טוב ממך? ומי יקנה לי את מנת השווארמה הכי טובה בקיוסק יותר טוב ממך?"

"אתה אלינו לא תחזור. כל דמעה שזולגת, כל ברכת תנחומים לא תשיב אותך אלינו. אתה תביט משם, בשקט, ואותך אנחנו לא נאכזב.

"כל שנייה, כל שעה, כל יום ושנה אתה תהיה אתנו. אותך לעולם לא נשכח. איך בכלל אפשר לשכוח אבא שכמוך?"

"לפעמים נדמה שתיכנס בכל רגע בדלת רק כמו שאתה יודע .

"אני הילדה הכי גאה בעולם. אתה אבא שלי. שלנו. ורק שלנו.

"אוהבת אותך הכי בעולם, יובל."

במלאות שנתיים לנפילתו כתב הבן אסף: "אבא, אנחנו כבר שנתיים בלעדך, אתה מאוד חסר לנו. אבא, אני אוהב אותך מאוד. אבא, אני מתגעגע, אתה לא יודע כמה חלומות חלמתי עליך.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"אבא, הבית השתנה מאז שנהרגת.

"אבא, נהרגת שבוע לפני היום הולדת שלי. הרגשתי עצוב שלא היית לחגוג אתי יום הולדת שבע. אימא לקחה אותי לשביל שמוביל לחצר ואמרה לי 'אבא נהרג, אנחנו ממשיכים את החיים כרגיל'.

"אבא, אני חזרתי אליך. מה זאת אומרת? חזרתי לכתוב את הנאום הזה. אולי אתה יודע ואולי לא, עכשיו יש לנו כלבה שקוראים לה גיוני.

"אבא, בבית הספר היה לי ממש קשה בלעדיך כמו לשיר את 'התקווה' ולשמוע שירים מרגשים.

"אבא, אני רוצה לספר לך שילד אחד אמר לי 'יש לך מזל שאבא שלך נהרג'. נעלבתי מאוד ואמרתי לו שבזכות זה שאבא שלי נהרג אתה קיים. אבא, אמא, יובל, גל ואני מתגעגעים.

"אני ואתה יודעים שהמילה הזאת לא אפשרית, 'אבא תחזור'.

"אנחנו אוהבים הכי בעולם."

כתבה יובל: "הייתי רוצה לדעת שאתה כאן.

"הייתי רוצה לנשום יחד אתך את האוויר שהיית שומר בשבילי, הייתי רוצה לשמור אוויר גם בשבילך ולהיות בטוחה שתנשום אותו. הייתי רוצה לעמוד עכשיו מולך ולא מעליך. הייתי רוצה לחלוק אתך את הכאב, שתשיב אליו חיוך.

"הייתי רוצה לדבר אתך, ולא לזרוק מילים לאוויר כשאף אחד לא שומע.

"הייתי רוצה לדעת שאתה כאן, וזה שאתה לא, לא הופך את החיים לסיוט או לבלתי אפשריים אלא הופך אותם ללא מובנים.

"אז הייתי רוצה שתסביר לי, הייתי רוצה שיהיה לי קל להבין זאת כמו דברים פשוטים שהיית מסביר לי פעם, כמו למשל למה השמש שוקעת ושבה לזרוח, למה הפרחים חייבים מים בשביל לגדול, איך אנחנו חיים בזכות הלב שפועם, ואיך מוצאים את כוכב הצפון ומה זה כוכב נופל.

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

"אבל לצערי אבא, כל תשובה ברורה והגיונית שתיתן לי לא יכולה לשנות את העובדה הקיימת שבגללה אנחנו כאן, ואם כן, תגיד לי מה אני צריכה לשאול.

"הייתי רוצה שתהיה כאן. הייתי רוצה שתגיד לי שהכול בסדר, גם אם אתה לא נמצא. הייתי רוצה שתגיד לי שצריך להמשיך הלאה, איך להתמודד, ותאשר לי כל צעד וצעד שאני מתקדמת בחיים. ואני לא אכעס עליך אם תגיד לי שעשיתי משהו שלא בסדר או שהייתי צריכה לעשות אותו אחרת, כמו שכעסתי עליך פעם כשהבעת דעה שלא אהבתי לשמוע.

"אבל אבא, אני כבר מתחילה לחשוב שכל מעשה שאני אשנה ואעשה לא ישנה את העובדה שאנחנו כאן, ואם כן, הייתי רוצה שתגיד לי מה אני צריכה לעשות כדי שתחזור."

רעייתו של ירון, מירב, יחד עם המשפחה והחברים, מקיימת בצד האבל הפרטי מפעל הנצחה שכל כולו לטובת הקהילה. מירב אף מופיעה בפני קהילות יהודיות ברחבי התפוצות כדי לספר על אישיותו של ירון ועל דרך חייו שדגלה בציונות כאן ועכשיו.

לזכרו של ירון הופק סרט באורך של 45 דקות המביא את מורשתו. אמר בימאי הסרט, איתן דותן: "ירון משקף לנו ציונות שאנחנו מתביישים היום להשתמש בה." הסרט מהווה חלק מפרויקט חינוכי לזכרו של ירון שהיה איש חינוך בנשמתו, ושלזכרו הקימו החברים והמשפחה את העמותה "ציונות ללא מרכאות". מסבירה מירב: "אנחנו רוצים לספר את סיפור חייו ולהמשיך את דרכו. דרך של חברות, רעות, מחויבות וציונות."

בעיזבונו של ירון נמצא מכתב שכתב בתאריך 6.5.1981 כשהיה חייל בשירות סדיר ובו נכתב: "בטלוויזיה שרים עכשיו את השיר 'הן אפשר' וחגיגות יום העצמאות נפתחו בסערה בכל רחבי הארץ. רק לא במוצב שלנו. מלבד מעט צ'ופרים שקיבלנו הכול כרגיל, לאחר שאתמול ערכנו טקס יום הזיכרון עם משמרות, אבוקה וכו'.

"אמנם לא עליתי בעלייה השנייה ולא בשלישית, אבל אני מרגיש ציוני בלי מרכאות מפני שעכשיו צריך להמשיך את מה שאותם ציונים הקימו, ולדאוג שימשיך טוב. וכל זאת, כשאתה חושב למה אתה נמצא ביום העצמאות במקום בו אני נמצא, אתה מרגיש שתי צביטות - האחת, הלוואי ולא הייתי כאן. והשנייה, מעין גאווה שדווקא בחלקך נפלה הזכות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

להגן ולשמור על מדינת ישראל. אבל משפטים מתוך זה יוכלו לפרסם בתור 'מכתבי יורי' לאחר שאמות במלחמה הבאה."

בחול המועד סוכות תשס"ח נחנך בזכרון יעקב, בתמיכתה של המועצה המקומית, "גן ירון" שנועד לשקף את אורח חייו של ירון, אופיו וערכיו. הגן מתוכנן כנקודת יציאה לפארק "אלונה" הסמוך. על פי התכנית, ייבנה בגן תאטרון פתוח שיכיל כחמישים מקומות ישיבה וישמש להתכנסויות של קבוצות ולפעילות של המושבה לזכרו של ירון.

עוד הונצח ירון בספר שהכין גרעין "אור-עד" לזכרו.

עמותת "ציונות בלי מרכאות" הקימה אתר אינטרנט לזכרו שכתובתו www.yaronamitai.org

בערב יתומים שנערך בחסות הרמטכ"ל בחודש יוני 2007 בבנייני האומה בירושלים, נשא דברים בנו של ירון גל: "מכובדיי, כבוד הרמטכ"ל, והשותפים לגורלי, אני עומד כאן לפניכם מפני שיתום אני. מוזר לי עדיין להשתמש במילה זו, מילה עוצמתית, החלטית וקשה. למדתי הרבה דברים בחיי, אך לא למדתי להשתמש במילה זו, בטח לא בגוף ראשון. רבים מכס כאן, היום, בגלל אותן סיבות כמוני, ואני משער שאתם מבינים את תחושותיי.

"התייתמתי מאבי, ירון אמתי, במלחמה האחרונה, מלחמת לבנון השנייה. אבי היה החייל המבוגר ביותר שנהרג במלחמה זו. מתנדב היה, מזמן יכול היה לעזוב את שירותו במילואים, ובטח ביחידת הצנחנים בה שירת. אבל הוא לימד אותנו לתת. לתת למשפחה, לתת לחברים, לתת למדינה. כך היה אומר: 'גם אם זה בא על חשבונך - לתת'. והוא נתן, אבא, נתן הרבה, לנו, לחברים ולמדינה את חייו נתן.

"אבי היה בן ארבעים וחמש בנופלו. פעמיים נכנס התאג"ד בו שירת כחובש קרבי ללבנון. בפעם הראשונה נכנס למרכבא ויצא משם בשלום. פגשנו בו לאחר מכן. באותו יום בערך נכנסה יחידתו פעם שנייה ללבנון, לקנטרה. שם בלהט הקרב נהרג אבי. זכיתי לגדול במשפחה מאושרת עם אבא מהאגדות. אבא שלקח אותנו לכל פינה בארץ הזאת, להכיר כל בור מים, כל תל וכל משעול. מאז שנפל שמעתי לא פעם את המשפטים: 'נופלים ההולכים ראשונים', 'ה' לוקח את הטובים ביותר'. נראה לי שזה נכון, ואם כך, הרי כולכם כאן השותפים לגורלי, מרגישים כמוני ויודעים על מה אני מדבר. אבל עם כל הכאב אנו צריכים להמשיך בחיינו, עם כל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

הקושי צריך לדבוק בחיים, להמשיך. היה לי אבא, ומה שנותר זה רק כאב, כאב גדול ואין-סופי, כאב שיישאר לתמיד. לעד!"

מאיר, אביו של ירון, קרא הספד ביום השנה לנפילתו: "לפני כחודש הרגשתי לא טוב ואמא לקחה אותי מהר לבית החולים. כנראה שהשנה האחרונה לא הוסיפה לי בריאות. אני מספר לך את זה כי אני יודע שתמיד כעסת כאשר הסתרנו ממך ולא סיפרנו לך מה שקורה איתנו ועמדת על כך שנשתף אותך בכל דבר. האמן לי ירון רציתי לספר לך אבל זו הפעם הראשונה שחיפשתי אותך ולא מצאתי. אז עכשיו ניתנה לי ההזדמנות הראשונה לספר לך. במהלך החיפושים שלי הגעתי שם למעלה למדור לחיפוש קרובים ורק לפני זמן קצר אמרה לי אישה חכמה אחת, האמא של בנייה ריין, כי צריך לחפש במדור של הרוגי מלכות ואז ראיתי כי הכינו שם מקום ל-119 נשמות טהורות ושם כבר לא הייתי צריך לחפש יותר, כי סידרו אתכם בשורה העליונה לפי הגיל ואתה ירון היית הראשון, כרגיל.

"ירון, לפני שנה כאשר קמנו מהשבעה בבוקר, חגגנו יום הולדת לאסף, בערב, יום הולדת 7, אתה היית אוהב את זה ואילו עכשיו ירון, פתחת לנו שנה ואני בתום השבעה הפעם סוגר שבעים, כן, כן, בעוד שבוע ואתה נותן לי הזדמנות נוספת לחפש אותך. אתה בטח יודע ששבעים = "עין", ועין לירון צופיה וירון אין-איננו".

רב סמל מתקדם

ירון אמתי

נפל י"ט באב תשס"ו (13.8.2006)
בן 45 בנופלו

ירון, או יורי כך קראנו לו, נולד לשרה ומאיר בספטמבר 1961. כאח בכור לדרור ומיכל. בבית בירושלים למד מהי אהבה, מהן נאמנויות, חינוך ציוני בלי מירכאות ושתפקידים מבצעים בשלמות, ואחריות לא משאירים למישהו אחר. יורי למד בתיכון "בית חינוך" בירושלים ובאותן שנים דבקה בו הלהיטות לצופים. עם חבריו יצא להגשים את עצמו במסלול הנח"ל, בגרעין השני לקיבוץ "קדרים". השירות של יורי כלל בין היתר את תפקיד מזכיר הגרעין ושירות במסלול פיקודי בבית הספר למ"כים. ביום העצמאות בשנת 1981, כתב לבנות הגרעין במכתב, שעה שישב במוצב "אמנס לא עליתי בעליה השנייה ולא בשלישית, אבל אני מרגיש ציוני בלי מירכאות מפני שעכשיו צריך להמשיך את מה שאותם ציונים הקימו ולדאוג שימשיך טוב וכל זאת שאתה חושב למה אתה נמצא ביום העצמאות במקום בו אתה נמצא אתה מרגיש שני צביטות: האחת הלוואי ולא הייתי כאן והשנייה מעין גאווה שדווקא בחלקך נפלה הזכות להגן ולשמור על מדינת ישראל. אבל משפטים מסוג זה יוכלו לפרסם בתור "מכתבי יורי" לאחר שאמות במלחמה הבאה". לאחר השירות הצבאי חזר לקיבוץ "קדרים" והיה מזכיר הקיבוץ שם גם פגש את מירב רעייתו לעתיד.

ירורי למד חינוך ועסק תחילה בתחום החינוך הבלתי פורמאלי ולאחר מכן בתחום הביטוח. את ביתם קבעו יורי ומירב בנצרת עילית, שם נולדו ילדיהם המקסימים יובל בת 14, גל בן ה-11 ואסף המאסף כך כינה אותו בן ה-7. בשנים האחרונות בנו את ביתם בזיכרון יעקוב, בית שהיה מאד גאה בו.

ירורי שרטט את הנאמנויות שלו בדיוקנות רבה. נאמן כבן, כבן זוג, כבן המולדת, כאב, כאח, כחתן, כחבר, כמפקד, כאחד בקבוצה וכאחד בקהילה. בכל התפקידים ידע היטב מי שהיה במחיצתו שירורי יגן שלעולם לא יעזוב.

ירורי, הוויתו ומרצו נתונים היו לעשות בשביל, עם, למען מכל הלב, עם כל הנשמה, בחן, בהומור, באהבה ובאמונה.

ירורי השאיר לקסיקון הומוריסטי אותו המציא ובו הדביק את כל האחרים מסביבו.

ירורי נהרג בלבנון לאחר שחתם על רצונו להמשיך ולשרת במילואים בהתנדבות. נפרדנו ממנו בדיוק ביום בו 50 שנה קודם לכן התגייס אביו לשירותו הצבאי.

מלחמת לבנון השנייה

הקרב בכפר קנטרה

12.08.2006 – 15.8.2006

לאחר התארגנות קצרה נכנס שנית גדוד 9263 ללחימה בלבנון. הימים היו ימי טרום הפסקת האש וצה"ל נדרש להישגים משמעותיים בשטח לבנון. הגדוד נע ביום כ-12 קילומטר בעומק השטח בלבנון. התנועה התבצעה תחת אש נ"ט ופצצות מרגמה של החיזבללה. במהלך התנועה סייע הגדוד בחילוץ כוחות שריון שנפגעו, תוך כדי סיכון חייהם של לוחמי הגדוד. בפאתי קנטרה נפגע באורח בינוני אבי יכין מפלוגה ב' מטיל נ"ט ופונה לישראל. הגדוד התמקם בכפר קנטרה וברכסים השולטים על

ציר מרכזי גזרה ואיפשר לכוחות האוגדה מעבר מאובטח לעבר הסלוקי. כאשר שהה הגדוד בקנטרה השתתף הגדוד בחילוץ לוחמי הנדסה ושריון אשר נפגעו מירי נ"ט. במהלך החילוץ נהרגו סמ"ר פיוטר אוחוטסקי ורס"ב ירון אמיתי, כמו כן נפצעו כ-12 לוחמים. עם סיום המהלך הצבאי בסלוקי וכניסת הפסקת האש לתוקף, שב הגדוד לישראל להתארגנות ולמעשה סיים את לחימתו במלחמה.

הריני להודיע כי

פ/ 3359516 רב סמל ראשון ירון אמתי ז"ל הועלה

לדרגת רב-סמל מתקדם

ביום י"ט באב התשס"ו, 13 באוגוסט 2006.

בשם המטה הכללי של צבא ההגנה
לישראל, מפקדיו וחייליו, הנני מביע את
השתתפותנו באבל הכבד.

יהי זכרו של רב סמל מתקדם ירון אמתי ברוך.

אלעזר ראש אגף משאבי אלוף
שטרן, אלוף
אנוש

12 בספטמבר 2006

י"ט באלול התשס"ו

תעודת פטירה

שם המשפחה	אמתי	שם הפרטי	ירון
שם הפרטי של האב	מאיר	שם הפרטי של האם	שרה
שם הפרטי של אבי האב			
המין	זכר	מספר הזהות	0 5706003 0
הלאום	יהודי	הדת	יהודי
המצב האישי	נשוי	תאריך הלידה העברי	21 בספטמבר 1961
תאריך הפטירה העברי	"א בתשרי תשכ"ב	תאריך הפטירה הגריגוריאני	13 באוגוסט 2006
מקום הקבורה	זכרון יעקב	סיבות הפטירה	
< פעילות קרבית			

מרים בולדור
מנהלת לשכה

חתימת המשרד

הנני מאשר כי הפטירה נרשמה בפנקס הפטירות
התעודה ניתנה בהתאם לסעיף 30 לחוק מרשם האוכלוסין תשכ"ה - 1965
בלשכה למנהל אוכלוסין ברמת גן
בתאריך כ"ט באב תשס"ו 23 באוגוסט 2006

לכבוד
משפחת
מעין צבי
מעין צבי
30805

הריהו שלך עוד נשאר, קול צחוקך עוד מהדהד, אני מרגישה את החיבוק האחרון בגופי, אני עוד מקשיבה לך ושומעת את ליבך פועם. אני מרגישה את אהבתי, גאוותי ובעגועי הרבים, הנסחפים רק אלייך, שמורים רק בשבילך, מתחילים ולא פוסקים. הקצב שאיתו הזמן עובר, כל דבר בעיתו אך הכול קרה כל כך מהר. והנה כבר שמונה חודשים עברו ועדין כולם מרגישים את נוכחותך, מחוץ, אבל כל כך דומיננטית יותר מתמיד. מתאהבים כך יותר ויותר בכל רגע שעובר. אני רוצה שחשוב אלינו, אני רוצה שתחזור, אני רוצה שתגיע הביתה ותצעק לי מלמטה: "יובלי אני בבית" עם החיוך הרחב והציני שהשתייך אך ורק לך, שהיה קשה למצוא רגע מבלי שהוא יהיה במרכז פנייך שקשה לתאר איך הן חסרות...

בעקבות המלחמה האחרונה אני כאן, עומדת מולכם גאה וחולקת יחד איתכם את הכאב שנואב יותר מהכול, שמשאיר שפתיים משוחקות, פה ללא מילים, לב דקור לעד ואין סוף בעגועים. פתאום זה לא רק בטלוויזיה, פתאום המשפט "חיל נהרג בדרום לבנון" מקבל משמעות קרובה, יותר מדי קרובה שרק רוצים להתרחק ממנה יותר ויותר. פתאום מבינים שלדברים יש כוח. כוח משלהם. כוח שהוא יותר חזק מאיתנו, קשה להתגבר עליו. כוח לא מוגדר, כוח שעמו באות הדמעות מלוות בצער, הבכי בקול החזק לסיום הסיט, האהבה שגדלה יותר ויותר בכל רגע שעובר, הזיכרונות שחוקקים מספרים סיפור חיים שלם יחד עם תמונה שבמבט אחד אפשר לדעת הכול, תמונה ששואפת לעוד ועוד, תמונה עם חיוך קפוא שקשה להסתכל כי יודעים שכך הוא יישאר. אבל ממשיכים לצעוד. ממשיכים הלאה, ממשיכים באי ודעות מוחלטת עטופה באפלה שקשה למצוא מנוס. מחפשים את הדרך הטובה ביותר לצאת החוצה. מחפשים את השביל הקצר ביותר מדי לחזור אחורה. רוצים למצוא את האמת שעומדת מאחורי הכול. רוצים למצוא תשובות שכבר לא כל כך משמעותיות. ממשיכים הלאה עם חיים שלמים מבחוץ אך כה ריקים מבפנים. ממשיכים לחיות חיים ללא הסברים. ממשיכים לחלום, ממשיכים לאהוב, ממשיכים להאמין. לומדים לחיות עם הקושי, לומדים לחיות עם האובדן. משנים נקודות מבט, משנים סדרי חיים.

אבל אין דבר שיותר מחזק מהעובדה שאתם כאן. מקשיבים לי. חולקים כבוד ומחבקים מרחוק. אין דבר יותר עוצמתי מהעובדה שאנחנו עם, שאנחנו ביחד, שבכל הזדמנות איתנו מרימים את הדגל הכחול לבן של המדינה שלנו ונלחמים על המקום והזכות להיות כאן. נלחמים על חירות, אושר וחיוכים. נלחמים על שקט ושלווה. נלחמים על שמירת הבית. נלחמים על חיים. נלחמים על השלום.

צדדים לשאה קטו הקטורה א
יוון 5'6, יואל, גלס ציג יואל הצ'כין
והסו 5'6 קטין יואל.

דבר הגרעין

יורי חברנו היקר.

ברגע אחד, חיי כולנו השתנו, נלקחת מאיתנו בפתאומיות, באכזריות, ללא פרידה, ללא התראה, השמועה שהתרוצצה בשעות הבוקר באותו יום קשה על נפילתך הדהימה את כולנו, הייתכן שזה אתה? שאלנו! , והחשש הכבד, כבר החל לכרסם בתוכנו, כי הכרנו אותך, כי ידענו מי אתה, כי ידענו שאתה מסוגל לרוץ לשם, להתנדב, להיכנס לתופת. ואנחנו, נותרנו עזובים, כאובים, המומים ומנסים להיזכר ברגעים היפים, מעלים זיכרונות מחשבות, מה עושים איך מתגברים? והנה יושבים אנחנו פה, הערב, בערב שכולו לכבודך, לזכרך, לפועלך. כולם עזרו, כולם פעלו, חיפשו תמונות, כתבו זיכרונות, סיפורים, לא היה ולא הייתה בן או בת גרעין אחד שלא נרתם להכנת הערב, רבים התקשרו, ביקשו, שאלו איך ניתן להשתתף, לעזור, להירתם. הרי איך אפשר בלעדיך, הרי תמיד אתה זה שארגן, שיזם, שנאם. מי חשב שהפעם נצטרך אנו לכתוב לך! לארגן לך! כבר בשלביו הראשונים של הגרעין, התבלטת בעיצובו, בדמותו ומהותו של הגרעין, הובלת, נבחרת למזכיר גרעין, הייתה בך הדבקות לשאוף לחוש צדק חברתי לשיתופיות, לחברות, הייתה לך אישיות מקסימה שובת לב עם רצון לתרום ולהעניק מעצמך לכולם. בהספדים, בנאומים שנשאו על קברך, כל כך התאימו לך, תיארו אותך ולמרות שחלפו עברו להן 25 שנה נשארת אותו "יורי", אותם משפטים אותם מושגים ביטויים מילים שלך שכל כך נתגעגע אליהם, שכל כך, אפיינו אותך. והיום, כאשר אנו רואים את משפחתך מירב יובל גל ואסף, אנו רואים את פועלך, את הצלחתך, ומנסים להיעזר בזה לנחמה.

יהי זכרך ברוך.

חבריך לגרעין אור-עד.

זוכרים אותנו בשמחה

ירון אמתי ז"ל מזכרון יעקב, שנפל לפני כחודשיים במלחמת לבנון השנייה, היה איש של פתגמים בעברית וחידודי לשון משעשעים וכך רוצים לזכור אותו חבריו ובני משפחתו

ירון אמתי (יורי) בכניסה ללבנון לפני שנהרג

הדרך של חלומות וזכרון, וכי אפשר להפריד לדעתו את התכנון של הכניסה מכלל תכנית הפארק. שלמה ברנד: "קיבלנו את ברכתו של ראש המועצה שאחד המיפתחים של הפארק יהיה מתוך זכרון יעקב ואנו בשלבי תכנון המקום לפארק מתוכנן ומסודר".

אלי: "המקום המתוכנן ידוע כבר היום ותהיה לידו חנייה בשפע. כבר היום יש במקום ש פע של מטיילים, משפחות ורוכבי אופניים".

שלמה: "אם מדובר על שטח שכסמכות הועדה לתכנון השומרון אנו לא נחכה לגמר אישור "פארק אלונה", אך אני מבקש להקטין את הציפיות כדי שלא יתברר מאוחר יותר שהדברים לא זזים מספיק מהר". בסיכומה של הפגישה הוסכם על השלמת התכנון ומפגש משותף של מהנדסת המועצה עם שלמה ברנד והאדריכלית איילת מליס כהן. מהתכנון נראה מתחם נאה שיאפשר משחקים שונים על גבי אבנים גדולות שיותקנו כשולחנות משחק ויאפשרו להשתמש באבנים חודרים, ברומה למשחקים שמשחקים הברואים בחול, אבנים ומקלות. על האבנים יחרטו השקעים המיועדים למשחקים, וכן משפטים משעשעים אשר היו שגורים על פיו של ירון (יורי) אמתי ז"ל.

שמעון שגיא

ביום רביעי התקיימה במועצת זכרון פגישה ראשונה בנושא הקמת אתר לזכרו של ירון, על פי תוכנית שנעשית ע"י בני המשפחה וחבריו הקרובים כורים, בתאום עם המועצה המקומית זכרון יעקב. מדובר באתר אשר יוקם בכניסה מכיוון זכרון לפארק היער "א לונה", פארק שיכלול שטחי חורש ויער על פני כ- 50 אלף דונם. לשם השוואה, פארק הכר מל מכיל כ- 80 אלף דונם. הפארק שתכנונו הולך ומתקדם יכלול בתוכו מסלולים להולכי רגל, אופניים ומכוניות כמו גם שירותים שונים שיאפשרו נוכחות משפחות וילדיהם לאורך זמן רב במקום. המהלכים לתכנון הפארק נמצאים בשלבים מתקדמים, אם כי עוד צפוי זמן רב עד להשלמתם ע"י המתכננת רפנה גרינשטיין. בתכנון בני משפחת אמתי וחבריו של ירון להקים בכניסה לפארק נקודת יציאה למשפחות ובו נושאי הווי, טיולים, צמחי ארץ ישראל ומשחקי חשיבה שהיו חביבים במיוחד על ירון. "רצינו משהו חי ושמח", אמר אילן לוי, חברו של ירון (יורי) מקיסר כורים: "היתה לו שפה משלו ותמיד היה לו מה להגיד באופן ציני". בנצי פילופסון הוסיף כי "לירון היתה שפה עשירה ומיוחדת עם משחקי מילים והשבנו ש כחלק מהפארק אפשר יהיה לשים את המשפטים... מירב אמתי, רעייתו של ירון: "חשבנו לרשום על האבנים את המשפטים". את התוכנית תכננה האדריכלית איילת מליס כהן, אחותה של מירב, ודוגמא ממנה הוגשה לשלמה ברנד, איש קק"ל שנוכח בפגישה, וביקש להאט מעט את קצב התכנון בשל תכנונו ה בלתי מושלם של "פארק אלונה". הוא הוסיף שהשלמת התכנון אינה נמצאת בהגדרת זמן מר וייקת ולא הוגשה, "אני לא רואה בעיה גדולה במיקום התכנית אך אני לא יכול להתחייב בשם קק"ל למה נכנסים כל עוד אין סיכום סופי". ראש המועצה אלי אבטבל ציין כי תוכנית הכניסה לפארק תיגוד מתוך תכנית נקודתית בקצה

ירון איתי

נפל בי"ט באב תשס"ו (13.8.06)

ירון, או יורי כן קראנו לו, נולד לשרה ומאיר בספטמבר 1961, אח בכור לדרור ומיכל. בבית בירושלים למד מהי אהבה, נאמנות, חינוך ציוני בלי מרכאות ושתפקידים מבצעים בשלמות ואחריות לא משאירים למישהו אחר.

שהופק על ידי משפחתו וחבריו. בזכרון יעקב הוקם פארק על שמו ובו עובר שביל חוצה ישראל ומתקיימת תחרות אופניים. גרעין אורעד נפגש מדי פעם ומעלה את זכרו.

המציא ובו הדביק את כל האחרים מסביבו. יורי נהרג ביום האחרון של מלחמת לבנון השנייה לאחר שחתם על רצונו להמשיך ולשרת במילואים בהתנדבות בהיותו בן 45. נפרדנו ממנו בדיוק ביום בו 50 שנה קודם לכן התגייס אביו לשירותו הצבאי. אנו מנציחים את זכרו בספר וסרט

העצמאות במקום בו אתה נמצא אתה מרגיש שתי צביטות: האחת הלוואי ולא הייתי כאן והשנייה מעין גאוה שדווקא בחלקך נפלה הזכות להגן ולשמור על מדינת ישראל. אבל משפטים מסוג זה יוכלו לפרסם בתור "מכתבי יורי" רק לאחר שאמות במלחמה הבאה". ולא ידע מה ניבא. לאחר השירות הצבאי חזר לקיבוץ "קדרים" והיה מזכיר הקיבוץ שם גם פגש את מירב רעייתו לעתיד.

ירוי למד חינוך ועסק תחילה בתחום החינוך הבלתי פורמאלי ולאחר מכן בתחום הביטוח. את ביתם קבעו יורי ומירב בנצרת עילית, שם נולדו ילדיהם המקסימים יובל גל ואסף המאסף. בשנים האחרונות בנו את ביתם בזכרון יעקב בית שהיה מאד גאה בו.

ירוי שרטט את הנאמנויות שלו בדייקנות רבה: נאמן כבן, כבן זוג, כבן המולדת, כאב, כאח, כחתן, כחבר, כמפקד, כאחד בקבוצה וכאחד בקהילה. בכל התפקידים ידע היטב מי שהיה במחיצתו שירוי יגן ושלעולם לא יעזוב.

ירוי, הוויתו ומרצו נתונים היו לעשות בשביל, עם, למען מכל הלב, עם כל הנשמה, בחן, בהומור, באהבה ובאמונה. ירוי השאיר לקסיקון הומוריסטי אותו

ירוי למד בתיכון "בית חינוך" בירושלים ובאותן השנים דבקה בו הלהיטות לצופים והוא שימש כרשג"ד שבט היובל בשנים 78-1977 עם חבריו יצא להגשים את עצמו במסלול הנחל בגרעין השני לקיבוץ "קדרים" - גרעין אורעד. השירות של יורי כלל בין היתר את תפקיד מזכיר הגרעין ושירות במסלול פיקודי בבית הספר למ"כים. ביום העצמאות בשנת 1981 כתב לבנות הגרעין במכתב, שעה שישב במוצב "אמנם לא עליתי בעליה השנייה ולא בשלישית, אבל אני מרגיש ציוני בלי מרכאות מפני שעכשיו צריך להמשיך את מה שאותם ציונים

ירוי שרטט את הנאמנויות שלו בדייקנות רבה: כבן זוג, כבן המולדת, כאב, כאח, כחתן, כחבר, כמפקד, כאחד בקבוצה וכאחד בקהילה.

ירון אמתי - (יורני)

שעות ספורות לפני כניסת הפסקת האש לתוקפה נהרג בלבנון החובש ירון אמתי מזכרון יעקב.

ושם משפחתו יוצרים את הקיצור "יא... אימו שרה אמרה לאחר לידת בנה והכבוד שאם ירצה השם הוא לא ישרת כחייל, אבל היום לראשונה היא כבר דואגת לנכרים. ירון אולי לא היה תלמיד יוצא דופן אך הוא התבלט ביחסיו החברתיים "את לא יודעת איזה בן יש לך" אמרה לשרה אחת ממורותיו, שרה נזכרת: "ידעתי שיש לי ילד טוב, אך כאן בשבעה הבנתי שהיה לי ילד מאוד מיוחד ונזכרתי כי אותה מורה ציינה כי "הוא היה מיוחד וישר מאוד".

מירב רעייתו מספרת כי הם מרבים לטייל עם הילדים וקבוצת חברים "וכשריון ראה משהו מטריד בדרך הוא לא ויתר, הוא היה מתעקש להגיע למוקד או למשטרה... אנהנו צחקו ושרנו אח"כ ש"אבא שלנו אורח למופת".

כבר כנער בלט ירון בגרד הצופים ה"יובל" אותו ריכז בירושלים. חטיבו לצופים יצאו עם חברים נוספים לגרעין נחל שעבר את ההכשרה בקיבוץ חניתה ואח"כ היו מהגרענים שהקימו את קיבוץ "קררים", כאן גם הכיר ירון את מייב אם שלושת ילדיו יובל (14.5) גל (11.5) ואסני בן השבע. ביום שני השבוע עם קום המשפחה מיישבעו הגנו לאסף את יום הולדתו, היה ברור שהחברים נעשים ברוח המורשת של האב להמשך הדרך.

כאמור ירון שירת בנחל המוצנח. את קורס החובשים הוא עשה במסגרת המילואים. עוד לפני הנישואים עברו בני הזוג להתגורר מתחת לבית הוריו בירושלים, ירון למד חינוך. לפני כ-15 שנים הוא למד את תחום ביטוח החיים ושימש כנציג חברת "שקל" בתחום הביטוח הפנסיוני. בני המשפחה התגוררו בנצרת עלית שם בנו בית בשכונה הצופה לחר תבור ולזכרון יעקב הם הגיעו לפני כארבע שנים.

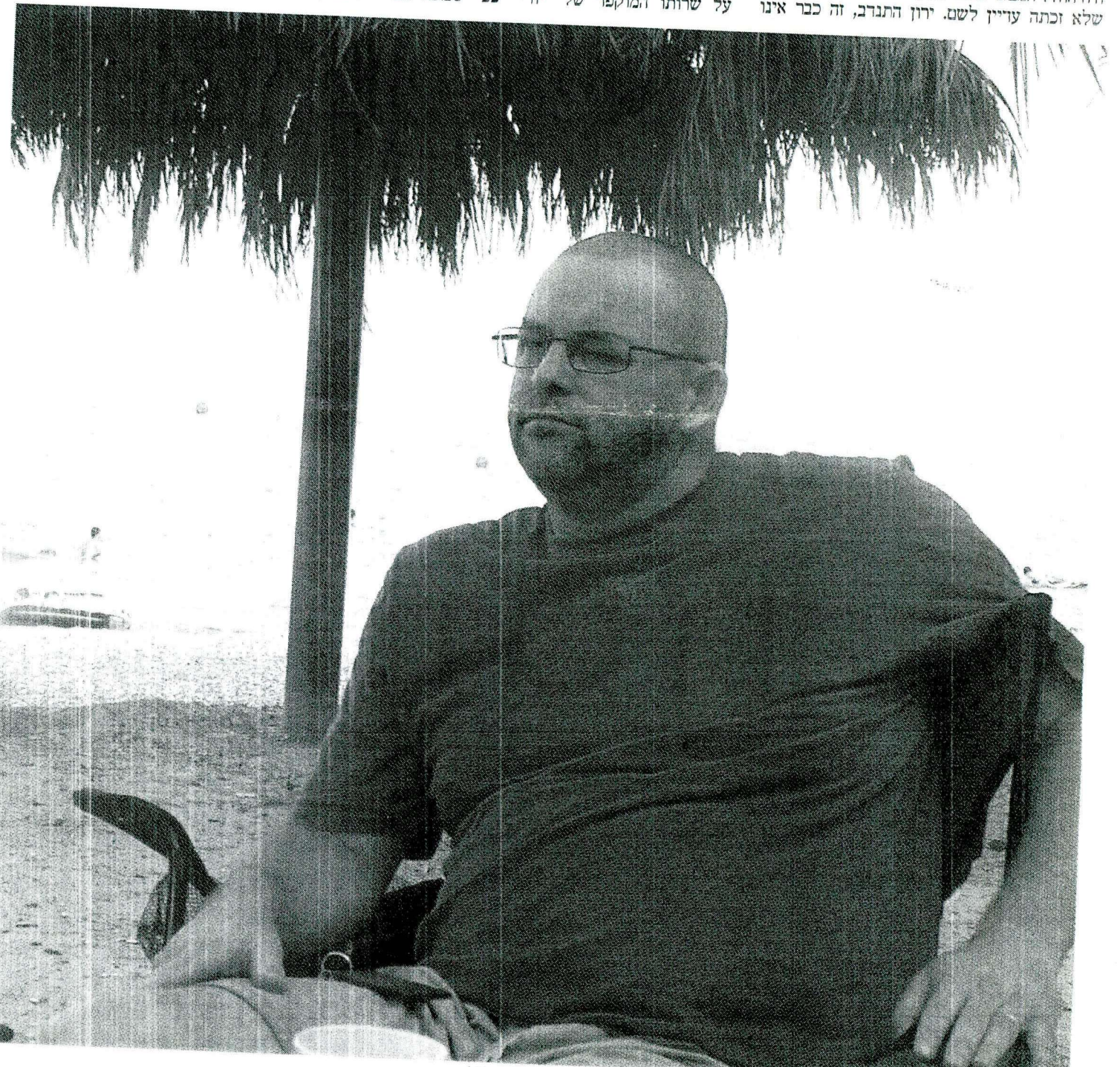
מאיר אמתי: "ירון והשריש במשפחה סלנג מיוחד ורבים מדבריו נרשמו במהלך השבועה בימון הנקרא "המילון של ירון".

כשאני שואל הם מטפרים לי שהכינוי "יורי" הבק בו לזכר האסטרונוט הראשון "יורי גאגארין"... בני המשפחה מתלבטים בין האפשרות לספר על הרברים המיוחדים שהיו בירון לבין התחושה הישירה והכנה שבפעמים רבות יוצאים האמירות והסופרלטיבים מתוך הפרופורציה המתאימה. אבל בכל זאת קשה להיפרד מהבן, הבעל, החבוי והאבא בלי להיזכר בעובדה שהיה איש טוב לב ומיטיב, אוהב אדם שצבר יחד עם רעייתו חברות טובה לאורך כל מסלול חייהם המשותפים, מאיר מספר על מכה, ידיד של ירון המתגורר בחיפה שזוהמן לבוא ולפוש מהקטיושות מזכרון יעקב מיד עם פרוץ המלחמה.

מירב: "החיים שלנו היו מלאים בחברים, צחוק ואוכל טוב". דברים שמן הסתם השפיעו גם על ורד טואט יועצת ראש הממשלה שהגיעה כדי לנחם ויצאה מליאת פליאה על ההומור הרב שרווח בין המבקרים בבית המשפחה בישיבה. "בואי לבקר אותי ברמת הגולן", אמר יורי למירב, כאשר הגידו נערך בתחילת המילואים בגולן ולשמע הששה של מירב מהקטיושות הוא הוסיף "אני איכנן לך מסלול עוקף קטיושות"... לסיום אי אפשר בלי להזכיר שהמשפחה מלאת הכרת תודה לראש המועצה, ולמועצה על הטיפול המסור והעזרה שהעניקו למשפחה לכל אורך השבעה. מירב: "כבר משעות הבוקר המוקדמות של יום שני הציע אלי אבוטובל ראש המועצה למשפחה כל עזרה נדרשת". וכמנהג המועצה הוצבה במקום סככת אכלים, כסאות, מקרר שנתרם ועוד.

הגיל בו מגייס צה"ל את חיילי המילואים. וביום ראשון 13/8/06 בשעות הערב הוא נפגע ונהרג. יומיים קודם, ביום שישי לאחר שהכוונת יצאו מלבנון למנוחה ב"כרי רשא" שלחוף הכנרת, בשעה שכל שאר החיילים מיהרו לתפוס תנומה הוא מיהר להתקשר קודם הביתה, לרעייתו מירב וביקש ממנה לבוא עם הילדים, "רק אל תשכחי לקנות לי בגדנה כי כובע הפלדה משפשי לי את הקיחת" והיא באה. הזמן עם המשפחה לא היה שלם היות ופלוני ביקש את ה"ווסט של הרופא" וירון ערך נסיע בין הלוחמים הישנים כדי למצוא את הציוד של הרופא "אתה יודע שאתה מקלקל לי את זמן האיכות עם המשפחה" הוא אמר בחיך לחייל שהגיע לבית המשפחה וסיפר על שרותו המוקפד של "יורי" כפי שכונה בפי

א אין שום צדק במותו של אדם בטרם הגיעה שעתו ומילא את חייו, אין שום צדק במותו בכלל, כמה חבל על אובדנו של ירון אמתי אדם שבצר יושרו וחוש הצדק המפותח שבו, ידע לקבל גם את הדברים הקשים עם חיך ואמירה חיננית. המשפחה וחבריו זוכרים היטב רבות מהערותיו המשעשעות שזכו במהלך השבעה לאיזורים רבים מפיחה של מאות המבקרים שעלו לרגל בית המשפחה בשכונת אחוזה נילי שבמושבה זכרון יעקב. ביום ג' השבוע לאחר השבעה הוזמנה כל המשפחה לטקס של גרוד הצנחנים בו שרת ירון כמתנדב, ירון היה החלל המסוגר ביותר (45), במלחמת לבנון השנייה, שלא זכתה עדיין לשם. ירון התנדב, זה כבר אינו

ירון אמתי ז"ל

הספדו של מאיר, אביו של ירון

הדוש במרומים חוקי ואמצני אך הפעם, ובלבד שאוכל לדבר עם בננו ירון בפעם האחרונה. ירון אמתי - על שום מה? על שם ראשי התיבות "יא", בעלי השיבות עליונה בעבורנו. "יא על שם יעקב אמתי, הסבא שלך, ועל שם הרוח ישראל איגרא, אשר עזר לנו מאוד במהלך חייו, וגם לך. ויש סיבה נוספת, שכן נולדת במוצאי יום כיפור, "יא בתשרי תשכ"א, והנה תאריך ההולדת שלך מתאים לראשי התיבות של שמך. ומעל כל אלה, ראשי התיבות, בכונה נסתרת, "יא = יש אלוהים, ואתה ירון, שהתקרבת כל

כך עכשיו ל"עושה שלום במרומיו", אולי תשאל אותו מה זה שקרה לך ולנו ולכלנו, באמצע החיים? לאלוהים פתרוני:

אתה אולי זוכר, ירון, שחורתי ממלחמת ששת הימים, בעוד שיני, אתה היית או בן שש ודרור אחיך בן שלוש, אמרתי לאמא שלך שלאחר כל מה שראיתי והוויית במלחמה, אסור להסתפק בשני ילדים, ובאמת קצת יותר משנה לאחר מכן נולדה לנו בת ואתה בן שבע אז ירון, נתת לה במתנה את שמה "מיכל", אבל הזמן לא שכת אותנו ולאחר 38 שנים כשנותיה של מיכל, את אשר יגורנו אז, בא לנו, והנה מוטלת

גופתינו, שורה ארוכה ארוכה, ושוב אמא ואני נותרנו עם שני ילדים, ואין ניהומים.

ועכשיו, ירון, אמא שלך ואני נצטרך לחפור עמוק יותר מאשר חפרו כאן למרגלותינו, כדי לאסוף את כל תעצומות הנפש, ולהעניק עוד יותר אהבה ותשומת לב ליובל, גל ואסף, ולאמא שלהם, מרב, בגלל האבדן והאסון הגדול שפקד אותנו. לימדנו אותך בבית, והינכנו אותך לערכים, כמו: מסירות, אחריות וחברות, ואולי הצלחנו בכך קצת יותר מדי, שכן ביום פקודה ומבחן, בחרת במה שבחרת, ואת כולנו השארת מאחור.

ביום נפילתך 13.08, בדיוק לפני המישים שנה, 13.08.1956, אני התגייסתי לצה"ל, והיום אני יכול לדבר אליך כחייל אל חייל, ואני לא מכיר דרך יותר טובה להיפרד מחייל מאשר בהצדעה, ולכן אני מצדיע לך עכשיו, ובהצדעה זו מקופלות ארבעים וחמש שנות חיים. אני בטוח, שאם הייתי מבקש ממך, היית מרשה לי להודות בשמך לכל המשפחה, החברים, השכנים והקהל הגדול הזה, שבאו לחלוק איתנו את מנוחתך האחרונה.

אייש נשל רצון ואיש נשל רצון

ירון אמתי, שהתנדב למילואים בגיל 45, היה החייל המבוגר ביותר שידעה מלחמת לבנון השנייה. מירב, אשתו, מציירת את דיוקנו ומדברת על ההתמודדות עם האובדן

טלי מרגלית

לירון היה ברור כי עליו להתגייס למילואים ולשרת במלחמה. הוא עשה זאת למרות ההתלבטויות האידאולוגיות. מאז שחרורו משירות מילואים פעיל בגיל 40 התנדב כל שנה למילואים. לפני כשנתיים שרת בצנצנים בתוך מציאות מסוכנת, וגם אז מתוך ציגנות אמיתית ללא עוררין. מירב מספרת: "מצאנו את המסמך ששלח לקצינת הקישור בעניין התנדבותו. בפרוט הסיבות ציינו: "אלטרואיזם טהור"."

ירון, שהיה חובש קרבי בצנחנים התבקש לשרת במלחמה על אף שלא היה חייל. היחידה שלו תפסה קו בגולן כעשרה ימים, בימים אלה ביקרה אותו המשפחה למרות הקטיושות שנפלו אך ירון מאד ביקש והבטיח למירב שהוא מתכנן לה מסלול נסיעה עוקף קטיושות ולו לראותם לכמה דקות. מאוחר יותר הוא גם יצא הביתה לסוף שבוע. לאחר מכן היה בכפר מרכאבה כשלושה ימים, ולא היה איתו כל קשר. בזמן זה היה פעיל בהצלת מ"פ בצנחנים שנפצע קשה ובזכות ירון וחבריו הובא למסוק וניצל. "היה לנו הסכם שהוא מתקשר לפני כניסה ללבנון וביציאתו לארץ. אחרי שלושה ימים התקשר בשלוש לפנות בוקר וסיפר שהם בארץ והשניים שטיפלו יצאו מכלל סכנת חיים. בשבוע בסקר התקשר שוב להגיד שהם בכרי דשא ורצה שאבא עם הילדים לפגוש אותם בצהריים. הוא ויתר על התנומה כדי לראות את המשפחה. ביקש שנביא לו בגינה כי אמר שהקסדה קורעת לו את הקרחת. ערכנו קניות, הכננו קפה קר בתרמוס ועוגת קרמנטיט שהוא כל כך אוהב ונסענו לפגוש אותו. החיילים נראו הלומי קרב ותשושים, הוא נראה גמור. ירון צחק על עצמו "הסכא עם השפשת". שאלתי אותו איך הצליח לסחוב את הדרך הקשה עם כל הציוד, והוא טען שהציב לעצמו מטרה לסיים את השביל וכמה שיותר מהר להגיע לגבול - הביתה". אם הקשיש סוחב או גם אנחנו - סיפרו החברים במהלך השבועה.

"הוא סיפר לי ולילדים על הפעילות בלבנון ולאחר שעה נפרדנו ממנו כי הרגשנו שהוא זקוק לזמן עם החברים. בערב הוא התקשר ואמר שנכנסים שוב ללבנון. אז הייתה הפעם ראשונה שאמרתי לו "יורי אלי דיי?" ירון ענה לי שהוא לא יכול להיבדל עכשיו לשגיא (הרופא) ונדרש על זה יותר מאוחר. זו הייתה שיחתנו האחרונה."

גפן: פחדת שיקרה לו משהו בלבנון?
"שנינו הרגשנו וידענו את קרבת המוות. כשנפרדנו כלילה האחרון לפני ההתייצבות, ירון שאל אותי אם אני סוכה למפרע. חברים מספרים שכל השבוע אמרתי להם שאני סדרת מקצין העיר. תברה רצתה שנצא לצעירה ואני אמרתי לה שאני מחכה לקצין העיר. בארבע וחצי לפנות בוקר, כמו בסיפורים, היה הצלצל בלדת. עמדתי במדרגות ושאלתי את עצמי אולי אני לא יורדת לפתוח. כשהקצין סיפר לי את הבשורות אני זוכרת שאמרתי שלושה דברים: אתם בטוחים? ידעתי, ושאיני אהבת אותו. עליתי לחדרי הילדים ועמדתי מול שתי הדלתות מתלבטת ושואלת את עצמי למי אני דופקת את החיים קודם. אסף היה בירושלים אצל ההורים של ירון. ישבתי עם גל ויובל וסיפרתי להם שאבא נהרג בלבנון. אמרתי שאנחנו ממשיכים בחיים אותו דבר. עם הצחוקים הטילים והשטיוות, כמו שאבא

היה רוצה. זו הייתה הכרזה עם משמעות שאנחנו מקיימים. הם התארגנו ובשש וחצי הבית כבר היה מלא. ימי השבעה היו מהולים בהרבה צחוקים טובלים בככי, חברים ואוכל טוב - כמו שירי היה אהב."

גפן: מה הדבר שאת הכי זוכרת מירון?
"ירון היה קודם כל חברי אוהב, מפרגן. הוא היה שם בשבילי עשרים וארבע שעות ביממה. עבר בביטוח חיים אך לדעתי היה מסוכן, כי בכל ימותו היה איש חינוך. אני תמיד ידעתי לעשות רברים לנפש - ורקודתי בלהקת האומנות המחול של המושבה. רציתי שגם ירון יעשה משהו לעצמו, לנפש, אך הוא אמר לי "מירבי מה אני צריך יותר? יש לי אותך ואת הילדים". בזמנו משפט זה הרגז אותי, אבל עכשיו אני מכינה אותו ואת העוצמה עם הצניעות שלו. ירון קודם כל היה איש משפחה. הוא עבר כדי לפרנס ונתן לי לעשות את העיסוקים שאני אוהבת.

אני חושבת שזכיתי ביורי. איש מדהים, חבר ואבא נפלא."
גפן: איך הכרתם?
"הכרנו בקיבוץ קרית. ירון היה בנח"ל ותפקד כמוזכיר המשק. אני הייתי בשנת שרות לפני צבא. אני זוכרת מהתקופה הזאת שלא הסתרנו. בתפקידי כרכות תרבות רכנו על מה להציג את הכסף. עבדתי או בגיל הרך והתווכחתי עם ירון. הוא רצה שנמשיך להשתמש בחיתולים ואני לחמתי על שימוש בטיטולים. לימים כשגולדה יובל - בתנו הבכורה אמרתי לו שהוא ימשיך לחתל בחיתולי הכר ויראה מה זה. רק לאחר תקופה נפגשנו בצבא כשהוא עשה במילואים קורס חובשים ואני הייתי בקורס קצינות מטעם חיל הים. נפגשנו על המדרכה באמצע מד"ם ובטבעיות היה ברור לנו שאנחנו האחד של השנייה."

חצי מהחיים שלי הייתי עם ירון שלי ועכשיו אני צריכה לעסוק את החצי השני בלעריי. ירון איתנו כל שנייה לא בהיבט של זיכרון אלא בעשייה, בחשיבה ובאהבה. דברים הטכניים כמו גם ברוחניים ובקבלת ההחלטות."

גפן: איך אתם מתמודדים עם השכול?
"השכול זה חלק מאיתנו. העצב, הגעגוע והככי - או כמו שאנו קוראים לזה בבית "מסיבת טיש", זה חלק מהיומיום ולא מרפה. אנחנו מרברים כל הזמן על אבא מה הוא היה אומר ומה היה עושה. יש בדיחה במשפחה בה קראנו לירון "אבא שלנו אורח למופת" כי כל פעם שנסענו לטייל והוא היה רואה מפגע היה מתקשר למשטרה ולא מרפה עד שלא טיפלו בעניין. פתאום המשפט הזה תופס משמעות אחרת. כל אחד מרגיש את חסרונו במקום אחר. בינו לבני היו כשלושים שיחות טלפון ביום על דברים קטנים אפילו: "הי חמודה, מה קורה, איך הולך, מה נסגר היום במשרד?" החוסר של דבר כל כך קטן יכול להטריף את הדעת."

יובל ורקודת במגמת מחול וירון היה מעריץ מספר אחד שלה. קשה לה מאוד בלעריי. בסיום השבעה יצאנו מבית הקברות והלכנו לתעג לאסף יום הולדת שביעי, עם עוגת דובי ובלונים. השבוע חגגנו לגל יום הולדת שתיים עשרה ראשון בלי ירון. זו ההתמודדות עם השכול, זה היום יום המעורב בכל כך הרבה רגשות."

גפן: יש לך רגעי שביחה?
"יש רגעים שאומרים "וואו איך עוברים את זה", אבל אין דילמה. זה ברור שממשיכים הלאה בחיים. חלק

מהזוגיות שלנו הייתה לצחוק אוד על השני דברים הכואבים. יש לנו הומור ציני שעכשיו רק מתחרד."

גפן: מה הם מעגלי התמיכה שלכם?
"לירון ולי הייתה מיומנות ללקט מעגל חברים מאוד קרובים ובנינו חבריות של שנים. אותו מעגל עכשיו עוטף, אוהב אותי ושומר עליי. גם המשפחות של ירון ושלי מאוד תומכות וכולנו יחד במעגל."

כשירון נהרג הבנתי שהוא לא רק שלי, הבנתי שנוצר מעין צונאמי ומבחינת היקף המעגלים ועוצמת הכאב שחווים אנשים שאני אפילו לא מכירה. לירון היה חבר גרעין שנהרג במלחמת לבנון הראשונה. כל יום זיכרון היה יורי לוקח יום חופש ונוסע למשפחתו של בן הגרעין בירושלים. פתאום זה שלנו, פתאום גם אנחנו חלק ממשפחת השכול. זה לא יותר רק בטלביזיה."

ירון היה רוצה שנמשיך באותו אורח חיים שחינו יחד. אני מרמינת אותו אומר מירבי, זה מה יש. לא הייתי רוצה שהמצב יהיה הפוך, שהוא יהיה צריך להתמודד עם מותי שלי, שיעבר כאב כה עז ועמוק. לפני כשלושה חודשים החלטתי שאני רוצה שיהיה סרט על יורי בעיקר עבור הילדים והחברים של ירון בחרתי בכמאי איתן רותן, והיה ברור שהוא יתמודד עם המשפחה המטורפת. לא תיארתי לעצמי לאיזו קושי אנחנו נכנסים לגבי חשיפת הרגשות. הסרט באורך של כעשר דקות יוקרן בערוץ עשר בערוץ יום הזיכרון. אני מרגישה מחויבות להמשיך ולהעביר את הסיפור הציני של ירון ואת הלך מוחשבתו. הקהילות בעולם לא מבינות את המשפט "חיי ישראל נהרג בדרום לבנון". גם אנו עדיין לא מבינים את משמעות המשפט, כל שכן אנשים בחוץ ל מבינים ולא קולטים את התהום שנפערת למשפחה לאישה לילדים ולהורים. אנשים צריכים להבין ש לא קלישאה, ירון נהרג בהגנה על המולדת ובמרחק נסיעה קצר מהבית."

מירב מספרת על תוכניות ההנצחה של ירון: "היה שטותניק, ילד קטן, בגני שעשועים ולונה פאר והוא היה ראשון על כל מתקן. לכן החלטנו לעשות גן על שמו - גן ירון. בתמיכתו המסורה של אבובטובל, ראש המועצה, שייער את הכניסה לפאר אלונה מאחורי חלומות זיכרון. הגן יהיה את נקודת היציאה לפארק וישקוף את ירון "טילים, משפט חמוד, חברים ואת ארץ ישראל. בגן יהיו משחק מאבק, על כל משחק יחוקק משפט של ירון, שה בעל שפה מליצית ומיוחדת, תיאטרון קטן למי איש ומשם יוכלו לצאת טילים ברגל ובאופני ללא הרגישות הגדולה של ראש המועצה לא היו יכולים לעשות את זה. בכל פעם שאני מודה לו ה אומר: "אנחנו צריכים להגיד לכם תודה". זה או הכול."

הבנת אבן הפינה תעוד ביום הולדתו הארבעים ו של ירון ב-21.9.07 שנהרג שמונה ימים לפני הולדתו הארבעים וחמש. יככל שעובר הזמן אני מרגישה שאני מתאהבת ב ירון, רק שהפעם זו אהבה נכזבת."

ירון, או יורי, כך קראנו לו, נולד לשרה ומאיר בספטמבר 1961, כאח בכור לדרור ומיכל. בבית בירושלים למד מהי אהבה, מהן נאמנויות, חינוך ציוני בלי מרכאות, למד שתפקידים מבצעים בשלמות ושאחריות לא משאירים למישהו אחר.

עם חבריו יצא להגשים את עצמו במסלול הנח"ל, בגרעין השני לקיבוץ קדרים. השירות של יורי כלל, בין השאר, את תפקיד מזכיר הגרעין ושירות במסלול פיקודי בבית הספר למ"כים. ביום העצמאות בשנת 1981 כתב לבנות הגרעין במכתב, שעה שישב במוצב: "אמנם לא עליתי

בעלייה השנייה ולא בשלישית, אבל אני מרגיש ציוני בלי מרכאות, מפני שעכשיו צריך להמשיך את מה שאותם ציונים הקימו ולדאוג שימשיך טוב, וכל זאת כשאתה חושב למה אתה נמצא ביום העצמאות במקום בו אתה נמצא. אתה מרגיש שתי צביטות: האחת, הלוואי ולא הייתי כאן, והשנייה, מעין גאווה שדווקא בחלקך נפלה הזכות להגן ולשמור על מדינת ישראל. אבל משפטים מסוג זה יוכלו לפרסם בתוך 'מכתבי יורי' לאחר שאמות במלחמה הבאה."

לאחר השירות הצבאי חזר לקיבוץ קדרים והיה מזכיר הקיבוץ, שם גם פגש את מרב, רעייתו לעתיד. יורי למד חינוך ועסק תחילה בתחום החינוך הלא פורמלי ולאחר מכן בתחום הביטוח.

את ביתם קבעו יורי ומרב בנצרת עלית, שם נולדו ילדיהם המקסימים: יובל בת 14, גל בן 11 ואסף המאסף, כך כינה אותו, בן 7. בשנים האחרונות בנו את ביתם בזיכרון יעקב, בית שהיה גאה בו מאוד. יורי שרטט את הנאמנויות שלו בדיוקנות רבה. נאמן כבן, כבן זוג, כבן המולדת, כאב, כאח, כחתן, כחבר, כמפקד, כאחד בקבוצה וכאחד בקהילה. בכל התפקידים ידע היטב מי שהיה במחיצתו, שירי יגן, שלעולם לא יעזוב. יורי, הווייתו ומרצו נתונים היו לעשות בשביל, עם, למען מכל הלב, עם כל הנשמה, בחן, בהומור, באהבה ובאמונה.

ירי השאיר אחריו לקסיקון הומוריסטי שהמציא והדביק בו את כל האחרים מסביבו. יורי נהרג בלבנון לאחר שחתם על רצונו להמשיך ולשרת במילואים בהתנדבות. נפרדנו ממנו בדיוק ביום שבו חמישים שנה קודם לכן התגייס אביו לשירותו הצבאי. בן 45 בנפלו.

קטע מתוך פואמה שכתב אחיו לזכרו: **ציוני אחי... הבכור / דרור אמת**
 אם בגעגועים עסקינן, לצחוקים ולציניות יש מקום נכבד / עוד מהדהד קולך האומר: "צריכים לעשות את זה יותר", ולא במיוחד / בפגישות וחגים ובימים רגילים. / עדיין אינני מבין וגם לא קולט היכן שותפי לסטייק, / וזו לי בעיה גדולה כשיש להקטין את הכמות הנותרה ואין עזרה. / כל רגע בכתיבה מתעוררת סכנה, יחף אני ורגליי ברצפה / ושטף הדמעות ללא גמר מאיים על המקלדת בקצר. / אך מה לא עושים לשכמותך, אחי היקה, איך להנציח / את מותך וכן לפרסם גבורתך. / אוי, אוי, אחי, לו היית מקשיב רגע לי בזמן כה גורלי. / בשיחה נתתי דעתי ואתה השבת לי נדבר מחה / כשנהיה מעבר לשער, לאחר שנחזור מהכפר. / את השער עברת, אך להיכנס שוב בחרת כי בתוך תוכך / לבטח ידעת ששוב יצטרך שגיאת עזרה, כמו בכניסה הראשונה / בה טיפלתם בנרי ובוהדנה רק מה שלא / נלקח בחשבון, שהפעם ינסו לטפל בך, ירון.

העמותה להנצחת
חללי חיל הרפואה - ישראל

חיל הרפואה

מ.א. 3359516

רס"מ אמת'י ירון ז"ל
בן 44 בנפלו

רס"מ אמת'י ירון ז"ל

בן שרה ומאיר

נולד בירושלים

ב-י"א בתשרי תשכ"ב , 21/9/1961

התגייס ב-מרץ 1980

התגורר בזכרון יעקב

נפל בקרב

ב-י"ט באב תשס"ו , 13/8/2006

במלחמת לבנון השנייה

שרת בחטיבת הצנחנים

תפקיד: חובש גדודי

מקום נפילה: כפר קנטרה

באזור: דרום לבנון

נקבר בזכרון יעקב

חלקה: 2, שורה: 3, קבר: 5.

הותיר אשה - מירב, שלושה ילדים -
יובל, גל ואסף, הורים ושני אחים

מבאים ציוני בלי מרכאות

ירון אמתי ז"ל נפל ב 13.8.2006, היום האחרון למלחמת לבנון השנייה, בן 45 היה במותו. הוא השאיר אישה ושלושה ילדים, משפחה אוהבת והרבה חברים.

ירון התנדב כחובש קרבי יחד עם חבריו לחטיבת הצנחנים הצפונית. הוא התנדב למרות גילו כי האמין באידאליים הציוניים עליהם גדל. הוא האמין באהבת הארץ, בחברות, באכפתיות, באחריות, בהתנדבות כדרך טבעית ואמיתית, הוא לא רק דיבר על הדברים, הוא חי אותם, הוא קרא לזה "ציונות בלי מרכאות".
אנו, משפחתו וחבריו, לקחנו על עצמנו להנציח את ירון ולהנציח את דרכו. לשם כך הקמנו את העמותה על שמו. גבשנו שתי דרכי פעולה:

1. **הקמת גן ייחודי לזכרו.** באוקטובר 2008 הונחה אבן הפינה לגן, סמוך למקום מגוריו במושבה זכרון יעקב. הגן נמצא בלב שמורת טבע ומתוכנן להוות נקודת יציאה לטיולי משפחות רגליים, טיולי אופניים ופיקניקים. הגן יאפשר למבקרים בו להנות משפע משחקי שולחן שהיו נהוגים באזור לפני שנים ושוחזרו. בגן מתוכנן תאטרון פתוח שיאפשר מקום להתכנסויות של קבוצות.

2. **קידום ופיתוח פעילויות חינוכיות** הקשורות באהבת הארץ, בנתינה, בחברות, בהתנדבות ובכל אותם ערכים שהופכים אותנו בני האדם לטובים יותר לעצמנו ולחברה בה אנו חיים. הפעילויות מתקיימות בבתי הספר ובשיתוף תנועות הנוער באיזור.

אנו נחושים להצליח במשימתנו להנציח את זכרו של ירון ולאפשר לכמה שיותר אנשים ובני נוער לאהוב את המדינה ולחיות את החברות, את האהבה, את האכפתיות ואת השותפות.

למימוש יעדינו אנו זקוקים מאוד לעזרתכם!

אנו זקוקים לסיוע הכספי שלכם - כל סיוע יתקבל בברכה!

הנכם מוזמנים לבקר באתר העמותה: www.yaronamitai.org

להצטרפות לעמותה ולמידע נוסף: info@yaronamitai.org

תרומות תתקבלנה בהוקרה לחשבון העמותה: בנק דיסקונט, עו"ש 6371 סניף 158 (בית וגן, ירושלים)
נשמח להיות אתכם בקשר, עמותת "ציונות בלי מרכאות" (ת.ד 591 זכרון יעקב 30900)

חברים מצטרפים לדרך!

www.yaronamitai.org